

AANROEPING EN EFFECT

Wat is aanroeping? De meesten zullen hier onmiddellijk denken in magische termen. Daar bestaat aanroeping inderdaad ook. Maar als u zegt: God almachtig, dan kan dat ook een aanroeping zijn. Waar we het vanavond eigenlijk over zullen hebben, is de samenhang tussen het aanroepen (de projectie van een probleem of een vraag naar hogere krachten) en het effect dat daarvan te verwachten is. Ik hoop, dat dit verhelderend werkt voor degenen, die misschien in de vaagheid waren verdoeld. Onder aanroeping verstaan wij in het algemeen: een vorm van gebed of een formulering middels de stem, welke wordt gericht tot een hogere kracht. Dat betekent, dat elke manier waarop wij ons richten tot God, tot engelen, tot geesten etc. als aanroeping kan worden geklasseerd. Effect: als wij op een dergelijke wijze een oorzaak scheppen (een aanroeping is een verandering in ons wezen en eventueel in onze relaties met de kosmos), dan zal hieruit dus een gevolg kunnen voortvloeien dat evenwel lang niet altijd beantwoordt aan de verwachtingen. Ik meen dan ook, dat deze titel, die overigens door ons werd veranderd van "Gebed en Verhoring" dus wel toepasselijk is.

Op het ogenblik, dat ik mij richt op welke kracht dan ook, probeer ik mij af te stemmen op een beeld dat ik in mij heb. Als ik bid tot God, dan bid ik niet tot iets wat buiten mij is, maar ik richt mij op een voorstelling van God zoals deze in mij bestaat. Ditzelfde geldt voor geesten, voor demonen, kortom, voor alles wat u zich denken kunt. Door deze wijze van mij richten op een denkbeeld zal ik in harmonie komen met een deel van de kosmos. Welk deel, dat is afhankelijk van de voorstelling, niet van de naam die ik gebruik.

Deze harmonie betekent, dat van mij uit krachten gaan naar de persoonlijkheid waarop ik mij richt en dat deze kan reageren en in de meeste gevallen ook zal reageren. De reactie kan alleen in overeenstemming zijn met het wezen dat ik heb aangeroepen. Ik kan dus nooit het duister aanroepen om iets goeds tot stand te brengen: dat zal dan nooit "goed" zijn. Ik kan nooit het licht aanroepen om iets slechts tot stand te brengen, want zelfs als ik gevolg krijg, zal dit goed, dus lichtend, zijn en daardoor niet aan mijn verwachting beantwoorden. De verschillende vormen van aanroeping zullen we op een rij zetten. De eenvoudigste aanroeping is de verzuchting, waarbij een beeld wordt gebruikt dat je in jezelf hebt. Ik heb 'God almachtig' gebruikt. Er zijn er meer. Wat dat betreft zou 'gossiemijsne' ook een aanroeping kunnen zijn. De meer ingewikkelde vormen zijn gebedsvormen: O, Heer, of: Almachtige God. Dan is daar de naamaanroeping. Ik roep Jehova, Adonai, Tetragrammaton. etc. Al deze naamaanroepingen hebben weer te maken met een voorstelling in mij. Ze zijn plechtiger en voor mijzelf gewichtiger en daardoor meer concentratie veroorzakend, maar kosmisch gezien hebben ze geen hogere betekenis. De hoogste graad van aanroeping is de volledige concentratie van het "ik" waarbij het gehele stoffelijke bewustzijn door de mens wordt uitgeschakeld om het totaal van zijn geestelijke vermogens en krachten te projecteren naar een hoger wezen waarvan hij een voorstelling heeft en waarmee hij een zeker rapport bereikt. Alleen in dit laatste geval is het effect zonder meer zeker. In alle andere gevallen is het effect van een zodanige aard, dat het aan het bewustzijn van de mens of aan zijn opmerkingsvermogen voorbij kan gaan.

Welke gevolgen kunnen wij verwachten van een gebed? Als u God vraagt om uw medemens te straffen, dan krijgt u geen antwoord: dan moet u tot de duivel bidden. Als u zich een God voorstelt, die aan een dergelijk gebed onmiddellijk gevolg zal geven, dan bidt u in feite tot de duivel. Als u God vraagt om een zieke te genezen, dan vraagt u in feite om levenskracht. Is uw voorstelling van God er een waarin de levende kracht die overal aanwezig is door u wordt ervaren, dan zult daarmee die kracht activeren. Maar de vraag is: kunt u haar ook activeren in een ander? In de meeste gevallen activeert u haar voornamelijk in uzelf. Maar u kunt die kracht aan anderen overdragen. Als u probeert om wereldvrede als doel van een aanroeping of gebed te gebruiken, dan wordt u geconfronteerd met een voorstelling van vrede die nooit goed is. Want werkelijke vrede kan niet bestaan zonder dat gelijktijdig de gehele mensheid ophoudt te bestaan. En aangezien de mensheid een noodzakelijke schakel is in de bewustwording van de geest, zal een dergelijke vrede dus nooit verwezenlijkt kunnen worden. Een gebed om een werkelijke en volledige vrede wordt nooit verhoord. Als ik echter bid om minder lijden op de

wereld, dan is dat wel mogelijk. Lijden is voor een groot gedeelte een subjectieve kwestie, terwijl de objectieve factoren in het lijden voor een deel nog afhankelijk zijn van levenskracht en voor een deel ook van de innerlijke harmonie. Wanneer ik mij daarop richt, kan ik wel een verbetering krijgen.

U zult begrijpen dat het erg moeilijk is om die aanroepingen op de juiste manier uit te drukken. Ik zou u een aantal voorbeelden kunnen geven, maar ik meen dat het weinig zin heeft. Als ik u een voorbeeld van een aanroeping geef, dan kan niemand dat neerschrijven, dat wil dus zeggen dat er onzin staat voor degenen die het lezen, terwijl zij die het hebben gehoord zo van de kaart zijn dat naar de rest niet wordt geluisterd.

Laten we goed begrijpen, dat omstandigheden van groot belang zijn. Wanneer ik in nood ben, zal ik mijn gehele wezen richten op de kracht waarvan ik hulp verwacht. Mijn aanroeping - of die nu tot een bepaalde God is of mogelijk eerder aan natuurkrachten - wordt dermate geconcentreerd uitgezonden dat daarmee een totaal nieuwe situatie ontstaat, die zich vooral ook op astraal vlak manifesteert. Hierdoor is o.m. verklaarbaar de z.g. waarneming van mensen in stervensgevaar door nabestaanden waarbij lang niet altijd de persoon werkelijk is gestorven. We kunnen ons verder voorstellen, dat door de enorme intensiteit ook de eigen verwachting ten aanzien van andere waarden van leven een grote rol speelt. Dit betekent, dat een mens zich automatisch instelt op die werelden of sferen waarin hij gelooft. Ook hieruit kan hij krachten ontvangen, ook hierin kan hij belevingen ondergaan. Een mens in doodsgevaar, die zich met absolute concentratie richt op het hogere, ondergaat daardoor een persoonlijke verandering, die tenminste het geestelijke en astrale vlak beroert, maar in vele gevallen ook een weerslag vindt in het stoffelijke.

Een aanroeping, die wordt gedaan als gewoonte zoals: "’s Avonds als ik slapen ga, volgen 14 engeltjes mij na." zegt niets. Het is gewoon een rijmpje. U moet niet denken dat, als een kind dat begint af te raffelen, er heus engeltjes komen opdraven. Maar het kind krijgt wel een gevoel van geborgenheid en zekerheid, zeker als het opgevoed wordt in een omgeving waar het gebed wordt beschouwd als een schakel tussen het "ik" en schermende kracht van engelen. De zekerheid speelt wel een rol, het gebed en de formulering niet. Een mens die bidt, doet dit heel vaak uit een gewoonte en soms zelfs uit een soort angst. Zoals: als ik nu niet bid vóór en na het eten, dan zal God mij kwalijk nemen dat ik lekker gegeten heb. Dus kan ik niet lekker eten en daarom zal ik maar bidden, dan zal het eten lekkerder smaken, vooral als ik vlugger bid. Een dergelijk gebed is een sociaal gebruik. Het heeft weer te maken met een gevoel van geruststelling van de persoon en als zodanig kan het evenals sommige bijbellezingen na de maaltijd ongetwijfeld bijdragen tot ontspanning en een goede spijsvertering. Met hogere krachten heeft het zelden iets te doen.

Moelijker wordt het, als we te maken krijgen met een kerkelijke situatie. U kunt zich een kerkgemeenschap voorstellen. Er staat een dominee of pastoor op de kansel en deze gaat een zegen uitspreken. Hij roept God aan om zegen te geven. Wat kan er gebeuren? De aanroeping kan worden gedaan door iemand die erin gelooft. Het kan ook worden gedaan door iemand, die dat alleen maar doet omdat hij het moet doen. Het eigenaardige is, dat dit hier geen verschil uitmaakt voor zover het de gelovigen betreft. De aanroeping wordt namelijk door de gelovigen meebeleeft. Als ze wordt gezien als een uitstorting van kracht, ontstaat er een openstelling in de gelovigen en deze aanvaarden hierdoor de krachten die rond hen zijn en ondergaan inderdaad een inwerking. Maar welke?

Dat kan er één zijn van genezing, maar dan moet men er wel heel sterk in geloven. In heel veel gevallen is het een psychische verandering waardoor het leven en de problemen van het leven opeens veel draaglijker blijken te worden: men kan er meer van verwerken zonder in opstand te komen. Voor een gelovige zal een dergelijke bede om zegen van grote invloed zijn. Het is niet belangrijk, of degene die haar uitspreekt nu werkelijk bekwaam is om haar uit te spreken en er wel of niet in gelooft.

Komen we bij een meer magisch gebeuren, dan verandert er wel iets. In de magie is de magiër zelf het brandpunt. Dat is bij de geestelijke, die een wijding of een zegening uitspreekt niet zozeer het geval. Hij bewerkstelligt een ingrijpen van een andere kracht. Maar de magiër is én voor zichzelf én voor degenen die bij zijn werken betrokken raken – op welke manier dan ook - het brandpunt. De magiër moet dus:

- a. zelf geloven in datgene wat hij verricht,

- b. zijn aanroeping moet zo geformuleerd zijn dat hij dit ziet als de grootste, de machtigste invloed die hij van zichzelf kan doen uitgaan en,
- c. de magiër moet een grote zelfverzekerdheid hebben. Ook dit is begrijpelijk, want een mens die niet zeker is, kan fouten maken.

Als men het brandpunt is van grote krachten, dan zijn de eigen gedachten van heel groot gewicht voor wat er gaat gebeuren. Als men onzeker is, dan stelt men zich alternatieven voor en dan weet men niet wat er kan geschieden. Maar als de magiër beantwoordt aan deze eisen en hij begint een aanroeping, dan wekt hij hierdoor het spanningsveld op waarin hij moet werken. Er zijn mensen die denken, dat voor een magiër een aanroeping voldoende is om iets te doen. Dat is niet waar. De magiër kent in zijn aanroeping n.l. drie fasen.

1^e fase: Het gebed, het contact opnemen met de andere wereld en zichzelf a.h.w. tot brandpunt maken voor de krachten van die andere wereld.

2e fase: De oproeping of evocatie. Hiermee wordt de kracht die men wil hebben nauwkeurig omschreven in persoonlijkheid, in functie en dan wordt biddend of smekend gezegd: Zeg mij alstublieft dat U zult komen. Ik vraag het U.

3e fase. De magiër verandert in deze fase van persoonlijkheid. Hij wordt één met de hoogste kracht die hij in de 1e fase heeft aangeroepen. Daarom spreekt hij nu als God. Bijvoorbeeld: Ik zeg tot U in de naam van (en noemt hij geesten- of godennamen) dat Gij zult komen en tot mijn beschikking staan etc.. Hij spreekt bevelend. Hij is God geworden. Dit is zeer interessant, omdat hiermee de aanroeping eigenlijk een heel ander karakter heeft gekregen. Zij is a.h.w. het afpalen van het veld waarop je kunt werken. Het is het scheppen van een primaire harmonie waarin de verder bezweringen dan allerlei variaties aanbrengen en waarin verschuivingen kunnen plaatsvinden. Het gebied wordt door de aanroeping dus afgepaald.

Waarom die vele wonderlijke namen? Dat is weer begrijpelijk. Als ik begin met een aanroeping aan b.v. Tetragrammaton (ik neem er maar een die niet veel zal worden gebruikt), dan begin ik met de voorstelling van wat Tetragrammaton is. Ik heb dus een beeld, dat voor mij aan die naam is verbonden. Het is een functie van het Goddelijke. Door de aanroeping van deze functie bepaal ik de mogelijkheden die er op dit moment zijn. Denkt u niet, dat de magiër wat dat betreft wat kinderachtig doet. Ik wil u erop wijzen dat daar zijn: de Engelen van de Uren, de Heren van de Dagen, de Heersers van de Manen (die worden verschillend aangesproken in overeenstemming met de heersende maanfase op het ogenblik van de bezwering), de Jaarregent. Deze speelt ook een grote rol. Dan kan ik mij eventueel nog richten tot de kosmische Heerser van de Era (het tijdperk). Daarboven zijn er dan nog de goddelijke functies, die ik kan aanroepen. In die goddelijke functies kan ik weer de namen kiezen van de Meesters van die functies, zoals daar ook de aartsengelen zijn. Iedereen weet het, Gabriël is eigenlijk de Louis Armstrong van de hemel, hij speelt uitstekend trompet. Michaël is de vechtersbaas, de Mohammed Ali. Hij komt overal knokken waar dat nodig is. Azraël is de transportondernemer, de Doodsengel. Hij komt zieltjes halen en brengt ze veilig over.

Dit hebben de mensen in het christendom ook gedaan: ze hebben de functies ingedeeld. De magiër doet dat ook, maar hij doet het nauwkeuriger. En omdat hij rekening houdt met alle invloeden, bouwt hij eigenlijk een beeld op van alle mogelijkheden die er zijn. U zult zeggen: Waarom de magiër wel en de anderen niet. Er zijn ook kerken die dat doen. U heeft waarschijnlijk nooit nagedacht over de betekenis van bepaalde zaken in de eredienst. Bijvoorbeeld: "Vandaag, lezen wij in het Oude Testament uit het Boek Numeri hoofdstuk VII, alinea 2." Dan komt er: "Nu lezen wij uit de brief van Apostel Petrus aan.... Daarna komt er weer een ander stukje uit de bijbel. Maar nu het vreemde: die stukjes moeten bij elkaar passen. Dan volgt het 3^e stukje uit het Evangelie (de ene keer is het Lucas, of anders Mattheus of Johannes) dat ook weer bij de andere past. Het wonderlijke is nu, indien dit goed wordt gedaan (daar bestaat n.l. een soort kalender voor), dan krijgen we invloeden die horen bij deze dag of bij deze week. In de kerk heeft men dus ook het gebruik om met invloeden te werken, ook al beseft men dat niet zozeer, die specifiek behoren bij een bepaalde tijd van het jaar. Vaak voegt men aan de gebeden nog toe: op deze avond, op deze middag, op deze ochtend, waarbij men bovendien nog het tijdstip bepaalt. Ook daarvoor zijn er verschillende formules. Al die formules betekenen weer: het bepalen van een spanningsveld. En als nu niet de predikatie (zoals helaas menig prediker denkt), maar de zegening de hoofdwaarde zou

moeten zijn van de kerkelijke samenhang, dan is duidelijk dat het spanningsveld wordt bepaald door de verschillende voorlezingen, de bede die daarmee gepaard gaat en ook de gezangen die daarin zijn verweven.

De katholieke kerk doet het een beetje anders. Deze heeft namelijk een vast kader. De rite is dus een vaste, magische procedure. Bij wijze van spreken: driemaal kun je schuld bekennen: de bede om genade, de geloofsbelijdenis en al wat erbij komt uitspreken, maar daarin zijn ook de z.g. wisselende gezangen of getijden. Ook hier wordt de tijd mede bepaald door gezangen.

Die gezangen hebben vaak een andere geluidssequentie. Bovendien hebben we het Epistel van A en het Evangelie van B. Hier wordt dus ook een sfeer, een spanningsveld opgebouwd. De meeste mensen beseffen dat niet en daarom is het ook veel minder werkzaam dan het zou kunnen zijn. Men heeft hier dan de z.g. transformatie, de verandering van wijn en brood in bloed en vlees van Jezus waardoor de directe manifestatie van de goddelijke kracht voor de gelovige mogelijk wordt. Vaak zit daar nog het ritueel van de communie bij. Het klinkt erg kannibalistisch als je het goed bekijkt, maar het is een poging om een deel van de goddelijke kracht in je op te nemen. Indien het als zodanig wordt beleefd, dan is het wel degelijk een overdracht van kracht.

Ik hoop met dit alles duidelijk gemaakt te hebben dat in elk ritueel en in elke aanroeping een krachtveld wordt opgewekt, dat daarin bepaalde spanningen ontstaan en dat deze spanningen gevolgen kunnen hebben. Als we de gevolgen van de spanningen zien en ze vergelijken met de oorzaak, dan kunnen we spreken van een effect dat een bepaalde aanroeping voor een bepaalde persoon heeft. We kunnen echter nooit zeggen dat één bepaalde aanroeping voor alle personen een gelijk effect heeft. Ook dit is duidelijk, indien u zich realiseert dat elke mens zijn relatie met het spanningsveld alleen zelf kan bepalen op grond van zijn persoonlijkheid. Je kunt openstaan voor de gehele kosmos en dan nog kan de kosmos alleen beantwoorden aan het geen jezelf bent. Daardoor is dus het effect t.a.v. de aanroeping niet vast te leggen. We zullen de effecten nog even nagaan.

Effecten.

1. Elk gevolg van een aanroeping kan alleen bestaan in een persoonlijke reactie op de opgeroepen kracht volgens eigen trillingsgetal.
2. De mentaliteit, dus de denkbeelden waarmee ik vorm geef aan die kracht en haar in mij op een specifieke manier tot ontlading doe komen, zullen uitmaken in hoeverre de effecten voor mij lichamelijk, mentaal, of zuiver geestelijke zullen zijn. Ik kan geen enkel effect bedenken dat geestelijk niet meewerkt omdat de geest, zijnde het meest vrij vibrerende deel van de persoonlijkheid, door de kosmos altijd zal reageren, zelfs als de lagere delen zoals de psyche, het denkvermogen en het lichaam, daar niet toe komen of een te geringe beroering ondergaan.
3. Genezende werking door aanroeping is altijd mogelijk, mits grote emotionaliteit, grote intensiteit van kracht en aanroeping aanwezig zijn en daarnaast volledige aanvaarding van de kracht en van de mogelijkheid tot genezing door de patiënt, zonder dat deze aan de genezing speciaal verbonden blijft. Is dit het geval, dan kan elk gebed en elke aanroeping genezing brengen.
4. Verandering van instelling. Wanneer wij een grote kracht aanvaarden, dan heeft die kracht een eigen trillingsgetal. Mijn eigen trillingsgetal zal, als ik een grote kracht aanroep, tijdelijk ondergeschikt worden aan deze kracht. Daarbij zullen alle factoren die gelijk trillen met de aangeroepen kracht, bij mij versterkt worden. Alle andere factoren worden tijdelijk onderdrukt. Dat betekent dat ik enige tijd na de aanroeping nog altijd gericht blijf op die kracht. Het effect zal dus zijn dat alle factoren, die harmonisch zijn met de aangeroepen kracht, in mij sterker worden, terwijl de andere kwaliteiten en eigenschappen worden onderdrukt en minder fel deel kunnen hebben aan bewustzijn, bewuste actie en zelfs hun onderbewuste beïnvloeding aanmerkelijk beperken.
5. Als ik een aanroeping doe met een zelfzuchtige intentie, dan gaat het om een begrenzen van de kosmos tot mijzelf. Dat wil zeggen, dat ik niet open ben voor de kosmos, behalve voor die delen daarvan die in mij gekend en begeerd worden. Dat betekent, dat ik dan een zeer klein gedeelte van de werkelijke kracht ooit in mij zal kunnen ervaren en daardoor zal er geen verandering in mij ontstaan. Op het ogenblik

echter, dat ik niet voor mij maar in het algemeen of met een deel buiten mij dat wel nader wordt omschreven, probeer aan een hogere kracht deel te hebben, sta ik volledig open voor die kracht en zullen dus de resultaten scherper kenbaar worden.

6. Effecten kunnen nooit worden bepaald door de aard van de aanroeping. Ze kunnen slechts worden bepaald door de inhoud van de aanroeper. Het is zeer belangrijk dat u dit begrijpt! Want veel mensen zeggen: 'Ik bid daar toch voor.' Maar als ze heel eerlijk zouden zijn, dan zouden ze zeggen: 'Dat wil ik eigenlijk niet. Ik bid erom omdat ik denk, dat ik dat van krijg, maar ik zou het andere liever willen hebben.' Maar dat betekent gelijktijdig, dat ze in feite verwerpen waar ze om bidden. Het gevolg is dan dat er weinig resultaten zijn. En zo die er zijn, deze sterk zullen afwijken van hetgeen men heeft gevraagd.
7. Elke aanroeping zal in principe de kosmische kracht aanboren.

We hebben dus niet te maken met een bepaalde persoonlijkheid van welke aard of soort dan ook, of het een demon of een engel is, God Zelve of misschien de heer Lucifer. Het volgende moeten we heel goed begrijpen. Het is niet de figuur die we aanroepen, het is de totale kosmische kracht die we aanboren. Dat wil zeggen, dat we altijd beschikken over een totaal van invloeden met alle mogelijkheden van de kosmische kracht. Dat impliceert, dat wij door een volledige aanvaarding van die kracht al wat mogelijk is ook als een concreet gevolg voor ons bereikbaar is. Indien dit niet het geval is, dan ligt dat niet aan de kosmos die we aanboren, want daar zijn de mogelijkheden aanwezig, maar dan ligt het aan onszelf.

Als wij bij aanroeping en gebed onszelf bedriegen door een houding aan te nemen waar wij innerlijk niet achter staan of door iets voor te stellen wat we zelf voelen niet te zijn, ook al zouden we het voor anderen wel zijn, dan kunnen we daardoor geen direct effect bereiken. Hoe meer we één zijn met de kosmische kracht des te groter de effectmogelijkheid. Want de kosmische kracht is de oerkracht die alles omvat. Dat betekent dat elke verandering van materie door die kracht mogelijk is, want alle materie is uit die kracht opgebouwd. Dat betekent, dat elke beïnvloeding van stoffelijke en geestelijke relaties door die kracht mogelijk is, want ze kunnen alleen bestaan doordat die kracht de basis vormt. Al wat wij zien en beleven is verschijnsel. De kracht is de basis van waaruit alles ontstaat. Dat impliceert, dat bij een juiste aanroeping alles mogelijk is. Er bestaat geen onmogelijk. Onmogelijk is datgene wat wij in onszelf als niet mogelijk of onaanvaardbaar verwerpen. Wij selecteren uit de totaliteit, maar we selecteren vaak verkeerd.

Wij zullen goed moeten begrijpen, dat elke aanroeping op zich alleen dan zin heeft, indien we erin geloven. Als we geloven, zijn alle krachten van de kosmos voor ons. Dan kunnen we van stenen brood maken. We kunnen de sterren van de hemel plukken of ze aan de hemel hangen, bij wijze van spreken. We kunnen tegen de aarde of tegen de zon zeggen: sta stil, of: loop een beetje harder. Dat is helemaal niet zo onmogelijk als het lijkt.

We kunnen een kort citaat eraan toevoegen. Het stamt uit de papyri van Thoth.

"Hij, die het geheim kent, het mysterie doorgrondt en het woord voor zich spreekt, hij kan de aarde vernietigen of doen herleven. Hij kan de goden bevelen in hun raad en hij kan zich stellen op elke plaats die hij begeert. Want hem is alle macht. Voor hem is niets onmogelijk en alles zal zich vormen naar zijn besluit."

Onmogelijk, zult u zeggen. Maar is het wel zo onmogelijk? Als wij zeggen 'onmogelijk', dan is het onmogelijk. Wij beperken ons – ongeacht de aanroepingen die wij zo bewust en vol wil en intensiteit doen - door te twifelen aan de mogelijkheden die eruit kunnen voortkomen. Hij minder wij twifelen, des te groter het effect zal zijn. Hoe minder wij innerlijk verdeeld zijn, des te groter de mogelijkheid dat het effect dat ontstaat overeenstemt met onze verwachting. Maar wij kunnen nooit verwachten dat het kosmisch geheel beantwoordt aan de verstandelijke overweging van de mens. Hiermede heb ik mijn inleiding voltooid.

DISCUSSIE

- ❖ *Is de mens niet nog te onbewust om dit als een realiteit helemaal te kunnen aanvaarden?*

Daarom is hij ook nog mens,

❖ *Maar dat kan een struikelblok zijn voor de resultaten.*

Mag ik het zo zeggen: Als je een trap opklimt en je bent niet heel zeker van je evenwicht dan kun je over elke trede struikelen: en soms kun je weer beneden komen en opnieuw beginnen. Dat is wat er met de mens aan de hand is. Maar als je zeker bent, kun je tenminste stap voor stap verdergaan. We kunnen niet verwachten, dat aanroepingen de mens ineens de mogelijkheid geven om elk gewenst effect zonder meer te bereiken, al is het alleen maar voor zichzelf of in verband met zichzelf, want hij kan zijn persoonlijke relatie met de kosmos niet bepalen, als het erop aan komt. Maar heeft de mens tenminste zekerheid, dan zal hij zichzelf beter leren kennen door het effect van elke aanroeping. Dan zal hij begrijpen hoe die samenhang bestaat tussen de kosmos en hemzelf. En hij zal steeds beter begrijpen hoe die samenhang mede wordt bepaald door zijn aanvoelen, zijn weten, zijn innerlijke werkelijkheid en niet door de woorden die hij uitspreekt. Ik meen, dat dit belangrijker is dan te zeggen: Een mens kan dat niet. Want op het ogenblik, dat we zeggen dat een mens dit niet kan, zeggen we dat het onmogelijk is. Dan behoeven we ook niet aan te roepen, want dan is er toch geen effect. Maar wanneer we zeggen dat de mogelijkheid bestaat, zelfs al achten we die miniem, dan zal er in ieder geval enig effect zijn. Ik geloof, dat de mens de moed moet hebben om met vol vertrouwen en bewust van wat hij werkelijk wil, wat hij werkelijk zoekt aan te roepen. En of hij dat nu doet met een uitgebreid gebed of alleen maar door te zeggen. 'Zeg, help me nou even, want.... dat doet niet ter zake. Als we in staat zijn om met vertrouwen te werken met de spanningsvelden, die we door de aanroeping - welke vorm ze ook heeft - opwekken, dan zullen wij effecten zien waardoor we steeds bewuster worden van de werkelijkheid van ons wezen, ook als stofmens. Als stofmens ontgroeit je op een gegeven moment aan de beperkingen van het stoffelijk bestaan. En als je dan op aarde blijft, ben je een ingewijde of een Meester. Als je denkt, dat er voor het ogenblik toch weinig te verbeteren valt, ga dan over naar onze kant, dan heb je het veel gezelliger. Ik geloof niet, dat je moet zeggen: Dit is voor een mens het struikelblok. Neen, het is een káns tot struikelen: het is echter geen noodzaak. Laat de mens proberen iets te bereiken. Laat hem dat doen volgens zijn eigen overtuiging van het mogelijke en laat hem dan zeggen: Indien dit mogelijk is, zijn de grenzen die ik heb gesteld hier niet meer van toepassing. En dan kan hij verdergaan.

❖ *Moet je dan niet oppassen, als je resultaat ziet, dat je erg hoogmoedig wordt?*

De meeste mensen zijn dat toch wel, dus dat maakt niet zo'n verschil uit. Het komt dan misschien meer naar buiten. Ik geloof niet, dat je dat als zo erg moet beschouwen. Want op het ogenblik, dat je hoogmoedig wordt, ga je de aanroeping gebruiken om je hoogmoed te onderstrepen. Maar dan heb je een egoïstisch doel. En als u zich herinnert wat ik daarnet heb gezegd, dan sluit je daardoor de mogelijkheid van effect praktisch uit. Je krijgt dan vanzelf een lesje dat je niet gauw vergeet.

❖ *Is er een mogelijkheid dat wij ons concentreren, opdat er regen komt die zo hard nodig is?*

Die mogelijkheid bestaat wel, maar dan moet u ook overtuigd zijn van het feit dat u het kunt. Dat is de grote moeilijkheid. Primitieve stammen weten dat over het algemeen enigszins te ontgaan door de regendans eraan toe te voegen. Een regendans bestaat uit een aantal bijna spastische bewegingen waarbij men het lichaam zozeer vermoeit, dat de geest niet meer in staat is te protesteren tegen het denkbeeld dat er regen moet komen. Ik weet niet, of u in staat bent tot een regendans. Toch zou ik willen zeggen: Wanneer de mensen met de overtuiging dat de regen zal komen in zichzelf een aanroeping zouden plegen (ze hoeven het niet eens hardop te doen) hierdoor de kans op neerslag - al zal het gezien de omstandigheden niet al te veel zijn - zeer groot is: ik zou zeggen ongeveer 99 %. Hoe u het wilt doen, dat moet u zelf uitdenken. U kunt zelfs beginnen op semi-klassieke manier b.v.: Hallo Pluvius, hoort u mij?

❖ *Waarom gaan dan de Afrikanen in de Sahellanden, die zo'n droogte hebben gehad, deze dans niet uitvoeren om regen te krijgen?*

Ze hebben de regendans niet kunnen toepassen, omdat ze de voorstelling niet bezaten waardoor ze de regen konden aantrekken. Het is namelijk zo geweest dat in de Sahellanden een groot gedeelte van de bevolking islamiet én christenen zijn. Voor dezen is deze manier van aanroeping praktisch ondenkbaar. Zij geloven, dat ze God alleen moeten vragen te doen wat Hem belieft. Dat impliceert al dat ze zelf dus weinig uitstralen. De rest van de bevolking bestaat uit een aantal stammen die geloven dat er eerst bepaalde tekenen moeten zijn voordat men de regen kan dwingen. Die bepaling, dat er stoffelijk zichtbare tekenen moet zijn voordat

men de regen kan roepen, heeft hen ertoe gebracht om elke keer weer aan te nemen dat die tekenen er niet waren. Er zijn inderdaad een aantal regendansen en regenbezweringsen uitgevoerd, compleet zelfs met bloedoffers, maar in al die gevallen had men het gevoel dat het eigenlijk nutteloos was. En daardoor bleef het nutteloos. Ik wil er nog op wijzen dat je niet het gehele klimaat zonder meer kunt veranderen. Je kunt wel een korte tijd neerslag veroorzaken, maar je zou voortdurend moeten blijven uitstralen om een neerslag van langere duur te verkrijgen. Als je te maken hebt met een lucht waarin mogelijk een grote hoeveelheid neerslag aanwezig is, dan kun je weer niet bepalen hoe lang het zal regenen. Ook dat is in vele gevallen een bezwaar. Pas de mens, die het gevoel heeft absoluut meester te zijn over deze kracht omdat hij één is met de kosmos, zal in staat zijn precies te bepalen wat er aan neerslag zal vallen. Ik wil hierbij echter opmerken, dat gezien de gemiddelde mentaliteit van de mensen, het goed is dat ze het nog niet zover hebben gebracht.

❖ *Is dit wat de profeet Elia heeft toegepast? Hij doordrenkte n.l. een altaar, opdat er regen zou komen.*

De profeet maakte hier gebruik van de oude, primitieve magie, die ook door de heidenen werd beoefend. Men gaat uit van het standpunt, dat een handeling op aarde gedaan in de hemel gelijke gevolgen heeft en als zodanig een dwingende factor wordt t.a.v. de werking van het bovennatuurlijke. Dat betekent, dat het wel een keer kan slagen, als je voldoende geloof hebt, maar dat het doordrenken op zichzelf helemaal niet nodig is. Als u ziet hoeveel mensen nu voortdurend bezig zijn om tuinen te besproeien, dan had het hier allang moeten gieten.

❖ *Hoeveel mensen moeten erbij betrokken zijn om een effect te verkrijgen?*

Dat is heel moeilijk te zeggen. Als iemand geestelijke voldoende bewust is, kan hij het in zijn eentje ook. En als honderdduizend mensen proberen het te doen zonder te geloven dat ze het kunnen doen, bereiken ze nog niets.

❖ *De Paus zal om regen bidden.*

Dat vind ik een dubieuze zaak! Kijk eens, wanneer alles waarvoor de Paus heeft gebeden waar was geworden, dan zou deze wereld er heel anders uitzien. Ik wil niet zeggen beter, maar in ieder geval anders. Kennelijk wordt het steeds niet waar, als de Paus ervoor bidt. Je zou dus moeten concluderen dat wanneer de Paus om regen bidt er grote kans bestaat dat de droogte langer duurt, al is het alleen maar vanwege het sceptici me dat anderen daartegenover stellen, want zij hopen dat de Paus zijn zin niet krijgt. Een beetje spitsvondig misschien, maar niet zo dwaas als u denkt. Het is niet alleen maar spot. Als deze man zegt: Ik ga bidden om regen, dan zit hij in de eerste plaats in Rome. Je hebt er hier weinig aan, als het daar gaat regenen. In de tweede plaats verwachten de mensen dan dat dit resultaat zal hebben. Daardoor legt het een enorme, spanning op aan degene, die het doet. Deze zal dit afreageren door te zeggen: Ik kan dit niet bevelen. O, Heer, niet mijn wil, maar Uw wil geschiede. Met andere woorden: het zal wel droog blijven, maar daar kan ik ook niets aan doen. En als je zo begint, kun je het beter laten.

❖ *Wat is het verschil in effect bij een aanroeping voor jezelf en voor een ander?*

In de aanroeping is het verschil niet zo groot. Maar zoals ik reeds heb duidelijk gemaakt: het is de wijze waarop je zelf bent geconcentreerd op de kracht die je aanroept en waarmee je dus in feite een harmonie probeert te bereiken. Als je dit voor jezelf doet, dan zijn er een paar dingen, die onmiddellijk in het oog springen. In de eerste plaats, als je het voor jezelf doet, heb je een specifiek beeld van hetgeen je wenst. Dit beeld wordt bepaald door je bewustzijn, niet door je wezen en je functie in de totaliteit, want daarvan ben je je niet bewust. Het resultaat is dat je een groot gedeelte van de kosmische kracht, waarmee je harmonisch kunt zijn, afstoot. Je kunt alleen door de aanvaarding van je persoonlijk lot de kracht aanroepen waardoor je voor anderen iets tot stand kunt brengen. Dat is iets waaraan de meeste mensen voorbij gaan. 'Kom af van het kruis', riepen ze tegen Jezus. Dat was nu het enige wonder dat hij niet kon doen. Want had hij het gedaan (hij zou misschien de mogelijkheid daartoe hebben gehad), maar dan zou hij tevens het geheel van zijn leven van betekenis en waarde hebben ontdaan. "Geneesheer, genees uzelve", weer zo iets. Maar juist de medicus weet heel goed dat, als hij een ernstige kwaal heeft, hij zich door een ander moet laten behandelen. Waarom? Omdat hij zelf niet objectief kan zijn. Hij kan zelf niet voldoende begrijpen wat er aan de gang is. Hij kan niet inzien wat de werkelijke gevaren en mogelijkheden zijn. Als u dus voor uzelf bezig bent met een aanroeping, een incantatie of wat dan ook, dan zult u daardoor deze vergelijkbare beperktheid van visie en instelling tot stand brengen. En dit impliceert vaak, dat

het werkelijk noodzakelijke niet kan worden bereikt. Het effect dat wordt bereikt is dus niet in overeenstemming met hetgeen de aanroeper voor zichzelf tracht te bereiken.

❖ *Over de gehele wereld zullen er aanroepingen zijn, op welk gebied dan ook. Voor een mens is het moeilijk aan te voelen dat deze toch overal te bestemder plaatse komen. Is dit verkeerd gezien?*

Te bestemder plaatse komen, vind ik een eigenaardige uitdrukking. Dat is het idee van een boodschap, die ergens naartoe gaat. Het is duidelijk, als God een secretarie heeft, kunnen ze al die gebeden heus niét verwerken: dat zijn er teveel. U moet het zich anders voorstellen: Er is een bepaald doel, er is een totaliteit. Daarvan ben je zelf deel. Op het ogenblik, dat je de aanroeping doet, is dit een resonans die in de totaliteit zonder meer werkzaam is alleen al door het feit dat ze wordt gedaan. Het is de wijze waarop u als deel van die totaliteit die aanroeping doet waardoor het effect wordt bepaald. Er is dus geen tussenpersoon. Er is geen beantwoording op zuiver persoonlijke basis, het is een kosmische wet. Als ik hier een muur heb en ik gooi er één bal tegenaan die kaatst, dan komt die terug. Maar als er nu tienduizend mensen ballen tegen die muur gooien, dan komen die ballen toch ook terug. Alleen, als er zoveel mensen tegelijk een bal gooien dat de muur het niet kan houden en in elkaar zakt, dan komen ze niet terug. Zo moet u het zien. Overal zijn aanroepingen. Maar elke aanroeping zal alleen zo functioneren dat degene, die een harmonie bereikt met hetgeen hij aanroept, daardoor een effect veroorzaakt. Dat effect wordt dus door de aanroeping plus de instelling van de aanroeper bepaald, niet door de kracht waaruit het effect voortkomt. En als je het zo bekijkt, dan wordt het al veel eenvoudiger. We kunnen er dan nog iets aan toevoegen. Op het ogenblik, dat ik handel vanuit een innerlijke zekerheid, heb ik automatisch een harmonie met de totaliteit voor zover die zekerheid daarin bevat is. Elke voorstelling die in mij bestaat en mede de kosmische werkelijkheid bevat, heeft zonder meer effect door de gedachte, alleen. "Vraag en u zal gegeven worden," betekent dat het geven in de vraag ligt besloten. Maar u moet goed vragen, anders krijgt u iets waarvan u dacht het niet gevraagd te hebben. Een voorbeeld: U gaat dadelijk hier in de gang staan en u zegt: 'Heer, geef mij water.' Ineens krijgt u een puts water over u heen. Dat had u helemaal niet bedoeld. U bedoelde: buiten regen. Dat heeft hij niet gezegd. Dit gebeurt heel vaak, omdat we niet in staat zijn om dat wat wij wensen te bereiken zodanig in ons vast te leggen en juist te omschrijven, dat dit in de harmonie die wij met de kosmos bepalen door onze aanroeping gelijktijdig effect en gevolg heeft.

❖ *Maar hetzelfde kan soms inhouden dat degene, die de vraag stelt, ervan uitgaat dat het er niet is. Is het niet een kwestie van een gedachte die niet realiseerbaar is?*

Daar heeft u wel gelijk in, maar u vergeet dat we hier werken met een citaat. Het is hier een lering van de Meester aan zijn leerlingen die volledig geloven en tot wie hij zegt: 'Zoekt en gij zult vinden. Vraagt en u zal gegeven worden.' Anders gezegd: het is uw eigen actie die het gevolg bepaalt. Ik geloof, dat dat voor u ook geldt.

❖ *Is het dan niet zo, dat we niet het resultaat verkrijgen maar dat we het resultaat plaatsen?* Het resultaat kunt u het best beschouwen als een realisatie van een kosmische mogelijkheid voor uw eigen besef, en wel door middel van de formulering die in de vraag ligt opgesloten.

❖ *Ik vraag mij af, wordt een aanroep in een persoon zelf geboren of kan het zijn dat hij wordt geïnspireerd om de aanroep te doen?*

Het is zo: wanneer een ander u inspireert om een aanroep te doen, dan betekent dit in feite dat de ander de aanroep doet. Op dat punt kan een effect dus nooit worden bepaald door uw wezen, noch kan de aanroep ooit beantwoorden aan hetgeen u ervan verwacht. Als zodanig zal niemand u inspireren tot een bepaalde aanroep. Wel zal men u misschien inspireren om in een bepaald denkbeeld de hogere kracht in te schakelen, maar dan blijft het bij u. U kunt dus niet zeggen: Het is een hogere kracht, die mij dit tot stand doet brengen buiten mijn wezen en wil om. U kunt alleen zeggen: Door de hogere kracht ben ik mij bewust geworden van het feit, dat ik dit tot stand moet brengen door mijn eigen wezen en in harmonie met de kosmos.

❖ *Dan is die persoon min of meer het knooppunt voor een grotere werkelijkheid om daarmee door te geven wat er moet gebeuren.*

Als u het zo zegt, dan zegt u eigenlijk: Een hoop mensen zitten met zichzelf in de knoop omdat ze hogere dingen proberen door te geven. Ik denk niet dat dat een juiste opvatting is. Ik geloof niet dat je de mens als knooppunt of verbindingspunt moet beschouwen. Een mens is gewoon deel van de kosmos. Maar als verschijnsel kan hij vanuit zich bepaalde verschijnselen tot stand brengen, die als potentie overal en voortdurend gelijkwaardig bestaan. De mens is

dus niet bepalend, de kosmos is bepalend. De mens als deel van de kosmos zal door zijn bewustzijn de kosmos meer of minder waar maken. Zijn aanroeping is slechts deel van zijn poging om voor zichzelf zijn eenheid met de kosmos op een bepaald punt duidelijker te concretiseren en zo voor zichzelf effectief te maken.

❖ *Een opmerking over de mens als een functie in de kosmosenz.*

Dat de mens een functie is in de kosmos, laat ik voor uw rekening. Zoekt u het niet een beetje te ver? U moet het namelijk zo zien. Wanneer de toestand in de mens harmonisch is, dan is alles wat hij doet gelijktijdig aanroep en effect. Maar naarmate de mens zich minder van zijn eenheid met de kosmos bewust is, zal hij meer middelen moeten gebruiken om zijn eenheid met de kosmos te manifesteren door effecten, die hij dan middels zijn besef, zijn denken en zijn gevoelsleven - voor eigen bewust zijn althans - tot stand brengt. Ik kan er nog aan toevoegen, dat alle verschijnselen niets anders zijn dan een concretisering voor het besef van de waarnemer van één of meer van de mogelijkheden, die in de kosmos constant én volledig aanwezig zijn.

❖ *De dingen, die dan niet beseft kunnen worden door de mensen, heten dan wonderen?*

Neen. De dingen, die door de mens beseft worden, maar die hij liever niet gelooft in hun werkelijke oorzaak, schuift hij af naar een hogere autoriteit en noemt ze dan wonderen.

❖ *Als alles mogelijk is - en daar twijfel ik niet aan - dan moet de wereld, waarvan we denken dat ze ons omringt, uit onszelf zijn voortgekomen, uit het mathematisch punt a.h.w.. Als dat zo is, waar moet dat alles dan heen: het blijft erin.*

De wereld is een realiteit omdat ze bestaat uit verschillende potenties van kosmische kracht, die ten aanzien van elkaar een voortdurende werking hebben. Hierdoor is het bestaan en het leven mogelijk. De mens is als zodanig een deel van de kracht in beweging van één potentiaal naar een ander potentiaal. Het besef, dat de mens van zijn wereld heeft, is iets wat in hemzelf ontstaat. Het is dus niet de werkelijkheid die hij waarneemt, het is een interpretatie van de werkelijkheid en wel volgens zijn vermogen tot beseffen, zijn vermogen tot refereren aan hereditaire of andere herinneringen. Kortom, hij maakt zich een beeld van de wereld, ofschoon achter dit beeld een werkelijkheid van leven schuilgaat. Dan heb je dus niet te maken met het mathematisch punt. Het mathematisch punt is namelijk, een punt dat niet bestaat. Het is gewoon de fixatie van een lijn op het ogenblik dat wij haar in tweeën delen, zonder daarbij uit te maken welk deel van de lijn voor ons het meest belangrijke is. Wij zeggen dan: Hier is een punt, van daaruit is er voor ons een meetbaarheid van de lijn en bestaat de mogelijkheid om eventueel lijnen te trekken tussen verschillende punten, indien we die in de ruimte stellen. Het mathematisch punt is dus een denkbeeld. In zoverre heeft u met de vergelijking gelijk. Al wat wij doen is:

- a. het vaststellen van een feit, b.v. ons bestaan,
- b. het vaststellen van een tweede feit, dit bestaan is niet onveranderlijk. En dan tussen de beide punten, die wij betrekkelijk willekeurig hebben geplaatst in het onbekende, een lijn trekken en zeggen: dit is leven.

Dat is waar. Het zal u echter duidelijk zijn, als het wereldbeeld van de mens voor een groot gedeelte door zijn gedachten tot stand wordt gebracht, terwijl die gedachten gelijktijdig voor hem van een zodanig dwingende aard zijn dat hij ze als realiteiten ervaart - zelfs de psychologie kan ons bewijzen dat de mens onder omstandigheden op denkbeelden reageert met lichamelijke trauma's - dan moeten wij ook aannemen dat het geheel van de wereld, grotendeels illusie zijnde, kan worden veranderd door een wijziging van instelling. Hierdoor verandert de illusie. Maar aangezien het effect voor ons er één van werkelijkheid is, verandert voor ons de werkelijkheid, ofschoon we in feite alleen onze beschouwing van de werkelijkheid lichtelijk hebben gewijzigd, zonder haar misschien daarbij vollediger gemaakt te hebben.

❖ *Maar als het mathematisch punt een denkbeeld is, zou dan de hele wereld geen denkbeeld kunnen zijn?*

Het is een denkbeeld, inderdaad. Maar een denkbeeld veronderstelt een denker.

❖ *Dat zou toch buiten de manifestatie kunnen vallen?*

De denker kan buiten de manifestatie vallen, maar zolang de denker de manifestatie denkt, realiseert hij het denkbeeld vanuit zichzelf en is daarmee volledig verbonden.

❖ *Er is toch geen ruimte en tijd in dat mathematisch punt.*

In het mathematisch punt is er geen ruimte en tijd. En wat dat betreft, is het aardig te zeggen: Op het ogenblik dat wij massa en beweging uitschakelen is er geen ruimte en geen tijd. Waar geen kenbaarheid is, kan er geen verdeling van het bestaan optreden. Er blijkt wel iets te bestaan, maar dat iets is dan niet meer kenbaar doordat het zich niet manifesteert in verandering. Als er een denker is en hij manifesteert zich in het denkbeeld, dan is het nog steeds de verandering in het denkbeeld waardoor de denker zich manifesteert. Als zodanig kunnen we vanuit de verandering tot een denkbeeld komen omtrent de denker, maar we kunnen nooit zeggen dat de denker losstaat van zijn denkbeeld.

❖ *Dus de denker neemt uitsluitend zichzelf waar?*

De denker spiegelt zichzelf of een deel van zichzelf in zijn denkbeeld.

❖ *Is dat de dag en de nacht van Brahman?*

Ik weet het niet, maar ik kan mij voorstellen, als God de schepping een hele tijd heeft gedacht, hij dan zegt: Wat zit ik te dromen: ik moet eens wakker worden. Dan heeft u de Nacht van Brahman.

❖ *Is het niet goed om op zekere momenten van het leven te denken: "niet mijn wil maar Uw wil geschiede?"*

Ik geloof wel, dat dat zo is. Niet omdat ik wil stellen dat er een goddelijke wil is die alle dingen bepaalt en waartegen wij in verzet zouden kunnen komen (een God waartegen ik mij kan verzetten is geen God), maar wel omdat er iets anders is. Ik heb geprobeerd dit reeds enkele malen aan te roeren. Er is voor mij een werkelijkheid in mijzelf. Dat kan een mathematisch punt zijn, iets irreëls. Voor mij is dat een werkelijkheid. Ze bestaat echter uit verschillende niveaus. Elke mens heeft een geestelijke werkelijkheid, hij heeft een onbewuste werkelijkheid en hij heeft een verstandelijk bewuste werkelijkheid, ofschoon verstand en rede niet altijd parallel lopen. Op het ogenblik dat u een aanroeping doet, zult u bewust of onbewust werken volgens uw verstand, ook als uw drijfveer misschien uw emotie is waarin het onbewuste en ook de geestelijke bewustzijnswaarden een rol kunnen spelen. Uw formulering is dus altijd een beperkte. Daarom zal uw aanroeping, indien ze alleen wordt gesteld op grond van uw voorstelling, zelden voldoende harmonie bezitten om in de kosmos een feit tot stand te brengen. Indien ik echter erken dat mijn eigen voorstelling betrekkelijk is, dan is de kans groter dat mijn bede een reëel effect heeft.

❖ *Kan een gezond mens, die in harmonie leeft een ziekte waarnemen?*

Ongetwijfeld. Zolang een gezond mens twijfelt aan zijn mogelijkheid om blijvend en zonder voorbehoud gezond te blijven, zal hij ziekte naast zich zien, al is het alleen maar om zichzelf te overtuigen dat hij nog gezond is. Als hij niet twijfelt, zal hij geen ziekte erkennen. Dan zal hij verschillende bewustzijnsfasen zien, maar geen ziekte.

❖ *Als hij nu een zieke waarneemt en die vraagt om genezing, kan hij dan die zieke gezond maken?*

Dat is inderdaad mogelijk. We krijgen dan het eigenaardige verschijnsel van de paranormale genezing. Indien de gezonde mens beseft, dat gezondheid niet een feitelijke, altijd aanwezige toestand is - dit is noodzakelijk - dan kan hij zich verplaatsen in de zieke. Dat is hier het beslissende: hij moet beseffen wat de zieke is. Op het ogenblik van dit besef, kan hij zeggen: Dit is niet waar, want ik ben gezond. Hiermee wekt hij een spanningsveld van gezondheid op. Indien de zieke nu ook de gezonde heeft aanvaard en zich dus tijdelijk daarmee heeft geïdentificeerd, dan ontstaat er een verandering die beiden betreft. Bij de gezonde wordt het besef van de ziekte wegnemen en bij de zieke wordt de ziekte weggenomen, omdat hij gezond moet zijn in het besef van de ander en daarop respondeert. Naarmate dit besef vollediger wordt gedeeld, zal de genezing vollediger zijn. Maar dat neemt niet weg dat, wanneer de zieke alleen in zijn gezondheid gelooft in relatie tot de ander, zal hij zodra de gezonde verdwijnt zich weer bezighouden met zijn eigen ziektebeeld totdat de ander terugkeert.

❖ *Houdt gezondmaking niet in dat men een zieke ergens de weg wijst om zelf gezond te worden?*

Ik heb een genezer nooit beschouwd als een representant van de geestelijke A.N.W.B. Je wijst de mens geen weg. Er is n.l. geen weg om gezond te worden, daarvoor is de stoffelijke genezingsprocedure. Maar er is een besef van gezond of eigenlijk van harmonie, die ook in het organisme wordt uitgedrukt. Als dat gebeurt, ontstaat er een normalisatie van het organisme, die voor anderen kenbaar is. Maar eigenlijk is ze het gevolg van de harmonische toestand in

het besef van de zieke. Ook als het genezingsproces trager verloopt dan de verandering van besef in de zieke, zo is het toch het besef in de zieke dat bepalend is. Men wijst niet de weg: men geeft eenvoudig de toestand aan.

SLOTWOORD

We zijn de gehele avond bezig geweest met aanroepingen. Het zou erg onredelijk zijn, indien ik helemaal geen aanroeping demonstreerde. Je kunt het op vele verschillende manieren doen.

Er zijn voor mij bepaalde waarden, die harmonisch van grote betekenis zijn. Dat zijn zaken, die voor mij meer betekenen dan ik in woorden kan uitdrukken. Het gevolg is, dat er voor mij toch in de beperkte uitdrukking een volledig spanningsveld ontstaat. Indien u kunt responderen op hetgeen ik zeg, zal hetzelfde spanningsveld ook voor u bestaan, in het andere geval niet. Als het spanningsveld er is en we verbinden daaraan een intentie, dan zult u door te geloven in die intentie daardoor ook zelf voor een deel die intentie in uzelf waarmaken. U moet niet verwachten dat het een plechtig slot wordt. Het is gewoon een aanroeping. Mijn beeld van God heb ik daarbij nodig.

Kracht van kracht, Licht van licht, Alomvattende,

Wij voelen ons machteloos omdat wij U niet kennen.

Licht van licht, Macht der machten, in U zijn wij sterk.

Ik vraag U, Kracht waarvan ik deel ben,

laat in mij Uw kracht werken en laat mij daarvan bewust worden.

Laat mijn besef antwoorden op Uw kracht en harmonie.

Gij, Alomvattende, Uw kracht is in mij,

want ik ben deel van U en van Uw kracht, zoals al deel is van Uw kracht.

Daarom zeg ik: Laat alle kracht zich van zichzelf bewust worden.

Laat de kracht en het besef ontstaan in de illusie,

opdat de werkelijkheid beleefd en geopenbaard moge worden.

Dit is het logische gevolg. Nu is het alleen nog maar wachten op het effect. Er is een spanning. Sommigen van u voelen iets. Bij enkelen werkt het wat meer in dan bij anderen. Dat is begrijpelijk. Toch voelt u onbewust aan dat er iets is gebeurd. Als u dat gebeuren in uzelf toelaat, dan is er een effect. En als u dat effect heeft, dan heeft u mijn lezing verder niet meer nodig. Dus is het logisch, dat ik hiermede besluit. Ik hoop dat u - zelfs via deze kleine demonstratie - iets hebt leren beseffen van de werkelijkheid waarvan u deel bent.